

12/09/17

มอร์นิ่ง มูร์ลี

โอม ซานติ

บัฟฟาโล

มธุปัน

สาระ: ลูกๆที่แสนหวาน เมื่อไหร่ก็ตามที่ลูกมีเวลาให้หารายได้ที่แท้จริง
อยู่ในการจดจ่าระลึกถึงพอขณะเดินเห็นเคลื่อนไหวไปมาและแสดงการกระทำ คือ พื้นฐานของการหารายได้ที่แท้จริง
ไม่มีความยากลำบากในสิ่งนี้

คำถาม: อะไรคือสิ่งขับเคลื่อนของลูกๆผู้รู้แจ้งด้วยความรู้

คำตอบ: จากการรู้แจ้งด้วยความรู้ อวัยวะประสาทสัมผัสทางกายของพวกเขาคือกลับมาเยือกเย็น
ความชุกช่นทั้งหลายจะบั่นลงและสภาพของพวกเขามั่นคงสม่ำเสมอ กิริยารายาของพวกเขาคือถูกปรับปรุงอยู่เรื่อยๆ

คำถาม: อะไรคือผลของการที่ไม่จดจ่าระลึกถึงซึ่งพบมาได้อย่างถูกต้องแม่นยำในสติปัญญาของลูก

คำตอบ: แน่หนอนว่าจะมีการทำบาปอย่างใดอย่างหนึ่ง แม้แต่สติปัญญาก็จะไม่ทำงานที่จะทำให้ลูกตระหนักรู้ได้ว่า
ลูกกำลังแสดงการกระทำที่เป็นบาป เพราะไม่เชื่อฟังคำสั่งของพ่อ ลูกจึงเฝ้าแต่ถูกหลอกลวง

เพลง: ในที่สุดวันที่เรารอคอยก็มาถึง...

โอม ซานติ เวลาที่ลูกๆได้มีการรับประกันว่า พ่อที่ไร้ขีดจำกัดได้มาแล้ว กฤษณะไม่ใช่พ่อที่ไร้ขีดจำกัด เพลงได้ถูกแต่งขึ้นมาโดยผู้เขียนละคร
(ภาพยนตร์) พวกเขาเรียกกฤษณะว่า “มหาราชวิราช” (จักรพรรดิ) พ่อพูดว่า พ่อไม่ได้เป็นเช่นนั้นแต่พ่อทำให้ลูกเป็นเช่นนั้น
ดังนั้นความหมายที่ดีอย่างหนึ่งจึงออกมาจากเพลงนี้ แน่หนอนว่าพ่อที่ไร้ขีดจำกัด คือ เจ้าของคนจน บาร์ตที่ทานได้เคยทำให้มั่งคั่งเวลานี้ยากจน
ท่านเกิดในบาร์ต ที่อื่นๆ ไม่ได้จดจ่าการเกิดของท่าน แม้ว่าทุกคนชาติจะกราบไหว้บูชาและมีสัญลักษณ์ของท่านแต่ท่านเกิดที่นี่ ท่านเองเดียวกัน
การเกิดของพระคริสต์เกิดขึ้นในบางแห่ง แต่สัญลักษณ์ของพระคริสต์คงอยู่ที่นั่นเช่นกัน ดังนั้นบาร์ตจึงกล่าวได้ว่าเป็นสถานที่เกิดของพระเจ้า
ผู้เป็นพ่อ ผู้คนไม่เข้าใจสิ่งใด พวกเขาเพียงแค่พูดว่าพระเจ้าอยู่ทุกหนแห่งในเวลาเดียวกัน ก่อนหน้านั้น ลูกเองก็ไม่รู้สิ่งใด เวลาที่ลูกรู้ว่าบาร์ต
คือ สถานที่เกิดของพ่อสูงสุด ดวงวิญญาณสูงสุด ผู้ชำระให้บริสุทธิ์ ผู้คนเชื่อว่าพระเจ้าอยู่เหนือการเกิดและการตาย ใช่
แน่หนอนว่าท่านอยู่เหนือการตาย เพราะท่านไม่มีร่างกายของตนเอง แต่ท่านก็ถือกำเนิดขึ้นมา พ่อพูดว่า พ่อมาและการเกิดของพ่อที่นั่นสูงส่ง
มนุษย์ถือกำเนิดผ่านครรภ์และเจริญเติบโต พ่อไม่ได้เติบโตเช่นนั้น ใช่ กฤษณะเข้ามาสู่ครรภ์ของมารดาและเติบโตขึ้นมา
ทุกดวงวิญญาณเข้าไปในครรภ์ของมารดาและถือกำเนิด สิ่งนี้อ้างอิงถึงมนุษย์ มนุษย์คือ ผู้ที่อยู่อย่างยากจนข้นแค้นและเป็นผู้ที่ได้รับมงกุฏ
บาร์ตมีมงกุฏสองชั้นในยุคทอง มีสัญลักษณ์ของความบริสุทธิ์ มิมงกุฏ (วงแสง) ของความบริสุทธิ์และมงกุฏที่ประดับด้วยเพชรพลอย
เมื่อความบริสุทธิ์สูญสิ้น พวกเขาจึงเหลือเพียงมงกุฏเดียวเท่านั้น พวกเขาได้กลายเป็นนายของโลก และขณะที่กลับมาใช้ชาติเกิด
พวกเขาได้สูญเสียไปหนึ่งมงกุฏและได้กลายเป็นผู้ที่มิมงกุฏเดียว สิ่งเหล่านี้คือ ประเด็นของความรู้อย่างไม่บริสุทธิ์
เพราะได้กลายเป็นผู้กราบไหว้บูชาจากที่เคยเป็นผู้ที่มีค่าควรแก่การบูชา พวกเขาจึงสูญเสียมงกุฏ ราชาย่อยอย่างไม่บริสุทธิ์
และเฝ้าแต่กราบไหว้บูชารูปภาพของราชาแห่งสุริยวงศ์และจันทร์ทรงวงที่บริสุทธิ์ที่เคยมีชีวิตอยู่ในอดีต

ผู้ที่เคยบริสุทธิ์และมีค่าควรแก่การบูชาต่อมาได้กลายเป็นผู้กราบไหว้บูชา พวกเขาคือ ผู้ที่ได้ใช้ 84 ชาติเกิด
บาร์ตที่เคยมีค่าควรแก่การบูชาเมื่อวานนี้ ในเวลานี้ได้กลายเป็นผู้ที่กราบไหว้บูชาไปแล้ว จากการเป็นผู้ที่ยากจนและเป็นผู้กราบไหว้บูชา
บาร์ตต้องกลับมามั่งคั่งและมีค่าควรแก่การกราบไหว้บูชา เวลานั้นยากจนอย่างยิ่ง เคยมีพระราชวังมากมายในสวรรค์
แม้แต่ตัวก็ยังประดับด้วยเพชรพลอยมากมาย ดังนั้นพวกเขาจึงสร้างพระราชวังที่สวยงามมากยิ่งขึ้น เวลานั้นลูกยากจนเหลือเกิน
จากความยากจนเวลานี้ลูกกำลังจะกลับมามั่งคั่งอีกครั้ง ลูกๆต้องทำความเพียรพยายาม ลูกได้แสดงวิธีการสำหรับสิ่งนี้ทุกวัน
เมื่อใดก็ตามที่ลูกมีเวลา จงหารายได้ขึ้นด้วยการจดจ่าระลึกถึง มีงานหลายประเภทซึ่งลูกไม่จำเป็นต้องใช้สติปัญญา บางงานลูกต้องใช้สติปัญญา
ดังนั้น เมื่อลูกมีเวลาและลูกท่องเที่ยวไปทั่ว ฯลฯ จงอยู่ในการจดจ่าระลึกถึงพ่อ ลูกต้องหารายได้ให้มากๆ นี่คือการได้ที่แท้จริง
ส่วนที่เหลือทั้งหมดนั้นคือ รายได้จอมปลอมแต่เพียงชั่วคราว ลูกๆได้รับคำสอนเหล่านี้ในเวลานี้
ลูกรู้ว่าลูกต้องรับสิทธิ์ในมรดกที่ไร้ขีดจำกัดของลูกจากพ่อที่ไร้ขีดจำกัด ไม่มีความยากลำบากใดในสิ่งนี้

ลูกไม่ได้ทั้งการครองเรือนและครอบครัวของลูก ท่านเพียงแค่พูดว่า ลูกๆอย่าได้ยุ่งเกี่ยวกับกิเลส!
โดยทั่วไปแล้วเป็นเพราะสิ่งนี้จึงทำให้เกิดการทะเลาะกัน ไม่มีการทะเลาะเบาะแว้งกันเช่นนั้นในชุมชนทางจิตอื่นๆ ที่นั่นพวกเขาเพียงแค่พูดว่า
“เป็นเรื่องจริง เป็นเรื่องจริง” กับสิ่งใดก็ตามที่พวกเขาได้ยิน แล้วก็กลับบ้าน ที่นั่นมีการทะเลาะกัน
แน่หนอนว่ามีอุปสรรคจากปิศาจในไฟบุษยาญของความรู้อย่างรวดเร็ว ผู้ไร้เดียงสาถูกทำร้ายเช่นที่พวกเขาได้แสดงให้เห็นดรูพดี พวกเขาเรียกหา
บาบา จงปกป้องนั้นจากการถูกเปลือยผ้าด้วยเถิด! คำสอนของพ่อคือ อย่ายอมให้ตนเองถูกเปลือยผ้า! เมื่อสภาพของลูกมั่นคงสม่ำเสมอแล้ว
อวัยวะทางร่างกายของลูกก็จะเยือกเย็น จนกว่าจะถึงเวลานั้นจะมีความชุกช่นบางอย่างเกิดขึ้น ขณะที่ลูกรู้แจ้งเพราะความรู้
ขอให้สติปัญญาของลูกมีสำนึกที่ว่า ลูกต้องอยู่อย่างเป็นมิตรร่วมทาง ในต่างแดนผู้ที่แก่ชราจำนวนมากอยู่ในสภาพปลดเกษียณ
ถ้าพวกเขาไม่มีลูกเลย พวกเขาจะคิดว่า ใครจะมาเป็นทายาทในเวลาสุดท้ายเล่า เหตุนี้เองพวกเขาจึงมีคู่ชีวิตในช่วงชีวิตที่เหลือ
พวกเขาทิ้งบางสิ่งให้กับบุคคลนั้นก่อนที่จะจากไป ลูกไม่ได้อ่านหนังสือพิมพ์ มีข่าวมากมายในหนังสือพิมพ์ ลูกไม่จำเป็นต้องอ่านสิ่งเหล่านั้น
พ่อพูดว่า เป็นเรื่องที่ดีหากลูกไม่ได้ศึกษาสิ่งใดเลย จงลืมสิ่งที่ลูกเคยศึกษามาจนถึงเวลานี้ พ่อได้สอนพวกเรา
ดังนั้นเราจะหารายได้ที่แท้จริงและกลายเป็นนายของโลก พ่อพูดว่า อย่าได้ยินสิ่งที่เลวร้าย! อย่าได้เห็นสิ่งที่เลวร้าย! สิ่งนี้ใช้กับลูก
เวลานี้ลูกกำลังจะกลับมามีค่าควรแก่การอยู่ในวัด ลูกได้พบกับพอมมหาสมุทรแห่งความรู้ ดังนั้นลูกต้องฟังท่านผู้เดียว
มีความจำเป็นใดสำหรับลูกที่จะฟังบุคคลอื่นเล่า เมื่อผู้คนไปหาครูหรือกูรู กูรูของพวกเขาจะบอกใหม่ว่า อย่าได้ยุ่งเกี่ยวกับกิเลส

พวกเขาไม่ได้ให้คำสอนเพื่อที่จะกลับมาบริสุทธิ์ เมื่อใครบางคนมีความเอือมระอา เขาก็จะทิ้งบ้านเรือนและครอบครัว แล้วหนีไป ฟอคือ ชีว
ผู้เป็นครูได้วางใจของความรู้บนศีรษะของลูกๆ ผู้เป็นแม่ ลักขมีจะมาจากที่ใดในโลกที่ไม่บริสุทธิ์นี้เล่า ลักขมีและนารายณ์มีชีวิตอยู่ในยุคทอง
เวลานี้ชีพพานาง่องอยู่ที่นั่นและอธิบายแก่ลูกๆ ผ่านผู้นี้ ชีว ผู้เป็นครูได้พูดผ่านปากของบราห์มา แท้จริงแล้วลูกเปิดประตูไปสู่สวรรค์
ดังนั้นแน่นอนว่าลูกจะกลายเป็นนาย ลูกเปิดประตูไปสู่สวรรค์ นั่นคือ ลูกกำลังทำความเพียรพยายามเพื่อที่จะได้เป็นชาวสวรรค์
ความเพียรพยายามของลูกคือ การทำให้มนุษย์ผู้เป็นชาวรกได้กลายเป็นชาวสวรรค์ ฟอทำงานรับใช้ที่จะทำให้ผู้ไม่บริสุทธิ์นี้กลับมาบริสุทธิ์
ธุรกิจของลูกก็ยังเป็นเหมือนธุรกิจของฟอ นั่นคือ การทำให้ดวงวิญญาณเป็นชาวสวรรค์ ทุกคนต้องการสวรรค์ เมื่อมีคนตาย ผู้อื่นก็จะพูดว่า
บุคคลนั้นได้จากไปสู่สวรรค์แล้ว ลูกควรระลึกรู้พวกเขาว่า ในเมื่อบุคคลนั้นได้จากไปสู่สวรรค์แล้ว
เหตุใดเธอจึงเรียกเขาให้กลับมาซึ่งนรกและเลียดดูพรหมณ์ด้วยเล่า นั่นคือความมืดมิดของความไม่รู้
ลูกนำอาหารจากที่นี่ไปยังอาณาเขตที่ละเอียดอ่อน เพื่อป้อนพวกเขา เพราะลูกรู้ว่าเป็นอาหารที่บริสุทธิ์ บุคคลนั้นได้ตายไปแล้ว
ดังนั้นเขาจะไม่ได้รับอาหารที่บริสุทธิ์ บางคนเขียนว่า บาบา ออฟเฟอร์ไบก์ให้กับคนนั้นคนนี้ เพื่อที่ดวงวิญญาณจะได้รับอาหารที่บริสุทธิ์
มีการจดจำกันว่า แม้แต่เทพก็ยังรักบราห์มาโบจน การพบปะของลูกเกิดขึ้นในอาณาเขตที่ละเอียดอ่อน ไม่ใช่ว่าการเข้ามานั้นดี ไม่เลย!
โยคะไม่ใช่การเข้ามานและการเข้ามานก็ไม่ใช่โยคะ ฟอพูดว่า จงเอาโยคะสติปัญญาของลูกติดต่อกับฟอ แล้วบาปของลูกจะถูกปลดเปลื้อง
ผู้คนไปที่ไวคุณท์ (ดินแดนสุชาติ) ในมานและร้ายรา แต่นั่นไม่ใช่การหารายได้ พวกเขาไม่ได้ฟังมุรลี
การออฟเฟอร์ไบก์ให้กับดวงวิญญาณที่จากไปนั้นเป็นระบบที่ถูกสร้างขึ้นตามลัทธิ
มีความแตกต่างราวกับกลางวันและกลางคืนระหว่างชนบทรหมณ์นิยมและระบบของผู้คนและของบราห์มินแห่งยุคบรรจบพบกัน
ลูกไปจากที่นี่และป้อนอาหารให้แก่พวกเขาในอาณาเขตที่ละเอียดอ่อน จนเดี๋ยวนี้ผู้คนเข้าใจสิ่งเหล่านี้ พวกเขาจะมีความสงสัยอยู่เรื่อยๆ
พวกเขาจะพูดว่า ตามลัทธิมันไม่ใช่โชคของเขา ดังนั้นพวกเขาจึงมีความสงสัยและจากไป ไม่มีสิ่งใดที่ต้องวิตกกังวล
สิ่งนี้ไม่ได้อยู่ในโชคของพวกเขา พวกเขาเสื่อมสิ่งแรกที่พวกเขาต้องรับสิทธิ์ในมรดกของตนเองจากฟอ
สติปัญญาของพวกเขาพัฒนาความสงสัยในบางเรื่อง พวกเราใส่ใจกับมรดกของเราเท่านั้น แล้วเหตุใดเราจึงหยุดศึกษาเล่าเรียน เราต้องฟังมุรลี
ฟอที่ไรตัวตนจะให้คำสั่งแก่ลูกได้อย่างไร แน่นอนว่าท่านต้องการปาก
ลูกต้องได้ยินจากปากของบราห์มาหรือของบราห์มากุมารและบราห์มากุมารีเหล่านั้น บางคนอาศัยอยู่ข้างนอกทางไกล
และแม้กระนั้นก็ไม่ได้รับมุรลี ดังนั้น ฟอจึงพูดว่า ไม่ใช่ไร เพียงแต่อยู่ในการจดจำระลึกถึงและดวงจักรแห่งการสำนึกในตนเอง
ลูกได้รับศรัทธาจากฟอแล้ว ไม่ว่าลูกจะอยู่ที่ใด ลูกอยู่ในสนามรบ ฟออธิบายแก่ผู้คนในกองทัพว่า ลูกต้องทำงานรับใช้ นั่นเป็นธุรกิจของลูก
ลูกต้องดูแลบ้านเมือง ลูกได้รับเงินเดือนและได้มีการทำข้อตกลง ดังนั้นลูกต้องดูแลสิ่งนั้น ลูกมีเป้าหมายในสติปัญญา ฟอที่ไรตัวตนจำกัดคือ
ผู้สร้างสวรรค์ ฟอพูดว่า ลูกๆ จงอยู่ในการจดจำระลึกถึงฟอ แล้วบาปของลูกจะถูกปลดเปลื้อง รับประทานขณะที่อยู่ในการจดจำระลึกถึงชีพพานา
แล้วอาหารที่ลูกรับประทานจะถูกชำระให้บริสุทธิ์ ลูกต้องระมัดระวังให้มากที่สุด ในสถานการณ์ที่ไม่มีทางเลือก
จงรับประทานในการจดจำระลึกถึงบาป สิ่งนี้อาศัยความเพียรพยายาม ความรู้ไม่ใช่การบรรดา
แต่ในการจดจำระลึกถึงเท่านั้นที่จะมีการบรรดาเกิดขึ้น ด้วยการจดจำระลึกถึงเท่านั้นที่บาปของลูกจะถูกปลดเปลื้อง
เมื่อลูกคิดว่าตนเองเป็นดวงวิญญาณ มายาจะไม่ตอบโต้และลูกจะไม่มีสำนึกที่เป็นร่าง ลูกเฝ้าแต่จดจำร่างกายและได้ลืมดวงวิญญาณ
เหตุนี้เองลูกจึงถูกถามว่า ลูกรู้ไหมว่า ฟอของทุกดวงวิญญาณคือใคร จงเขียนชื่อ นาม รูปแบบ ดินแดนและระยะเวลาของท่าน
พวกเขาจึงเขียนสิ่งต่างๆ เพื่อตอบสิ่งนี้ บางคนเขียนว่า ฟอของดวงวิญญาณคือหนุมาน และบ้างก็เขียนสิ่งอื่นๆ นั่นคือความไม่รู้!
และได้มีการอธิบายว่า ดวงวิญญาณไรตัวตนและกูรูของลูกมีตัวตน ฟอของผู้ที่ไรตัวตนจะเป็นผู้ที่มีตัวตนได้อย่างไรเล่า
ทุกสิ่งขึ้นอยู่กับการฝึกอธิบาย พร้อมกับสิ่งนั้นแล้ว ลูกต้องมีกิริยามารยาทที่ดีด้วย มีผู้คนมากมายที่พูดดีมาก
ลูกศรลูกยิงตรงไปที่ผู้อื่นได้อย่างดีมาก เพราะบางคนไร้มารยาทจึงไม่มีความก้าวหน้า จะต้องมีการจดจำระลึกถึงที่ดีมาก
บางคนถ่ายทอดความรู้อย่างดีแต่พวกเขาไม่มีโยคะเลย ไม่ใช่ความรู้จะถูกซึมซับได้โดยปราศจากโยคะ ถึงอย่างไรความรู้ก็จะถูกซึมซับ
ยกตัวอย่าง เมื่อลูกถ่ายทอดประวัติศาสตร์และภูมิศาสตร์ให้กับใครบางคน สิ่งนั้นจะเข้าไปสู่สติปัญญาของลูกอย่างรวดเร็วมาก
ไม่มีสิ่งใดที่เกี่ยวกับการจดจำระลึกถึงบาปจะเข้าไปอยู่ในสติปัญญาของลูกในเวลานั้น แม้แต่บางคนยังทานเนื้อสัตว์และดื่มเหล้า
นั่นก็เป็นเพียงเรื่องราวและเป็นเรื่องง่ายที่จะจดจำสิ่งนั้น ประวัติศาสตร์และภูมิศาสตร์อยู่ในสติปัญญาของลูก
ไม่มีเรื่องของการจดจำระลึกถึงในสิ่งนั้น ไม่มีแม้กระทั่งเรื่องของความบริสุทธิ์ในสิ่งนั้น มีผู้คนมากมายที่เป็นเช่นนั้น เมื่อลูกไม่จดจำชีพพานา
บาปของลูกก็จะไม่ถูกปลดเปลื้อง จากนั้นลูกจะทาบบาปมากยิ่งขึ้นเรื่อยๆ
แม้กระนั้นสิ่งนั้นก็จะไม่เข้าไปสู่สติปัญญาของลูกได้มากเพียงพอลูกจะตระหนักว่านั่นเป็นบาป การไม่เชื่อฟังคำสั่งเป็นบาปอันยิ่งใหญ่
ชีพพานาส่งให้ลูกทำสิ่งนี้! หากลูกไม่เชื่อฟังท่าน ลูกจะถูกหลอกลวงอย่างมาก
อย่างไรก็ตามเป็นสิ่งที่ง่ายดายมากที่จะถ่ายทอดประวัติศาสตร์และภูมิศาสตร์ บาบาอธิบายแล้วว่า ลูกไปอธิบายในโรงเรียนได้ ด้วยการพูดว่า
ท่านได้ศึกษาประวัติศาสตร์และภูมิศาสตร์ที่มีขีดจำกัด ที่นี้พวกท่านไม่ได้ศึกษาประวัติศาสตร์และภูมิศาสตร์ที่มีขีดจำกัด บอกเราด้วยว่า
อาณาจักรของลักขมีและนารายณ์หายไปไหนแล้ว สุริยวงศ์และจันทราวงศ์ที่เคยมีนั้นหายไปอยู่ที่ใดกันแล้ว
ใครได้ขโมยอาณาจักรของพวกเขาไป ใครโจมตีพวกเขา ลูกๆ ท่านที่รู้วาทะจรรีนั้นหนุมนไปอย่างไร หากลูกอธิบายสิ่งนี้แก่ผู้อื่น
สิ่งนั้นจะอยู่ในสติปัญญาของเขากายในเจ็ดวัน อย่างไรก็ตามพวกเขาไม่มีมารยาทเหล่านั้น
ไม่ใช่ว่าการยุ่งเกี่ยวกับกิเลสจะทำให้พวกเขาลืมประวัติศาสตร์และภูมิศาสตร์ได้ โยคะคือสิ่งหลัก มายาจะหลอกลวงลูกในโยคะ
ลูกต้องกลับมาเติมเปี่ยมด้วยทุกคุณธรรมที่นี้ บางคนทำสัญญาและก็ไม่อาจรักษาสัญญานั้นได้ มายามีพลังเหลือเกิน
พวกเขาไม่ได้จดจำฟออย่างสิ้นเชิง ดังนั้นบาปของพวกเขาก็ไม่ถูกปลดเปลื้อง แทนที่จะเป็นเช่นนั้น พวกเขากลับทาบบาปเป็นสองเท่า
พวกเขาไม่สำนึกเลย แม้จะถูกบอกกล่าวในเรื่องนั้นแต่พวกเขาก็ยังไม่เข้าใจ ลูกๆ รู้ว่า ฟอคือเจ้าของคนจน ท่านเป็นผู้ที่เต็มไปด้วยความเมตตา
ท่านอธิบายแก่พวกเราเป็นพิเศษและทั้งโลกโดยทั่วไป พวกเราโดยเฉพาะที่จะได้ไปสู่ดินแดนแห่งความสุข
และผู้คนทั่วไปจะไปสู่ดินแดนแห่งการหลุดพ้น ในยุคทอง แท้จริงแล้วเคยมีอาณาจักรของลักขมีและนารายณ์ จากนั้นก็มีจันทราวงศ์

และต่อมาก็เป็นชาวอิสลามและศาสนาพุทธ ฯลฯ ศาสนาเทพดั้งเดิมอันเป็นนิรันดร์จึงหายไป จงไปดูต้นไทรในกัลกัตตา มันไม่มีรากฐานใดเลยแต่กระนั้นต้นไม้ก็ยังยืนอยู่ได้ ที่นี้ก็เช่นกัน การก่อตั้งกำลังเกิดขึ้นอีกครั้งหนึ่ง อัจชะ ถึงลูกๆ ที่แสนหวาน ผู้เป็นที่รักยิ่ง ที่จากหายไปนาน เวลานี้ได้พบพานอีกครั้ง รัก ระลึกถึง และสวัสดีตอนเช้า จากแม่ พ่อบัพดาดา พ่อทางจิตพูดนมัสตกับลูกๆทางจิต

สาระสำหรับการสร้างสมเพื่อการเป็นตัวของตัวเอง ความรู้ คุณธรรม และการจดจำระลึกถึง:

1. อย่าได้พัฒนาความสงสัยเกี่ยวกับสิ่งใด และเป็นเหตุให้ตนเองหยุดศึกษาเล่าเรียน จงจดจำพ่อและมารดา
2. จงฟังพ่อผู้เดียวเท่านั้น ลิ้มทุกสิ่งที่เคยศึกษามา อย่าได้ยินสิ่งที่เลวร้าย! อย่าได้เห็นสิ่งที่เลวร้าย! อย่าได้พูดสิ่งที่เลวร้าย!

พร: พร: ขอให้ลูกมีความสุขในหัวใจอยู่เสมอและอยู่เหนือคำถามทั้งหมดเช่น “ทำไม” “อะไร” “เป็นเช่นนั้น” หรือ “เป็นเช่นนั้น” ดวงวิญญาณผู้ที่มีความสุขในหัวใจจะไม่มีคำถามใดๆ เข้ามาแม้กระทั่งในความคิด ในการติดต่อกับตนเอง ผู้อื่น หรือวัตถุใดๆในเวลาใดหรือในสถานการณ์ใดก็ตาม “ทำไมสิ่งนี้จึงเป็นเช่นนั้น” หรือ “อะไรกำลังเกิดขึ้น” “สิ่งนี้จะเกิดขึ้นด้วยใช้ไหม” สำหรับดวงวิญญาณที่มีความสุขในหัวใจอยู่เสมอ ขณะแสดงการกระทำ มอง ได้ยินหรือคิดสิ่งใด พวกเขาจะคิดอยู่เสมอว่า “อะไรก็ตามที่กำลังเกิดขึ้นนั้นดีสำหรับฉัน และจะเป็นสิ่งที่ดีเสมอ” พวกเขาไม่เคยติดกับอยู่ในความสับสนของคำถาม เช่น “ทำไม” “อะไร” “เป็นเช่นนั้น” หรือ “เป็นเช่นนั้น”

คติพจน์: จงแสดงทุกการกระทำขณะพิจารณาตนเองว่าเป็นแขก แล้วลูกจะกลายเป็นผู้ที่ยิ่งใหญ่และมีค่าควรแก่การสรรเสริญ

*** โอม ขานติ ***